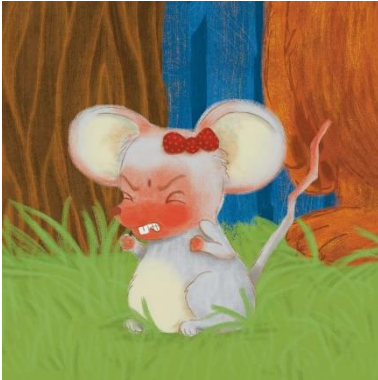

O miški, ki je oklofotala medveda

Aksinja Kermauner

[Predvajaj](#)

Miško popade jeza, nekdo ji je ukradel rojstnodnevni oreh. Najrajši bi koga prebunkala. Medved se ponudi, a ne zaleže. Besna zadiha in prešteje od deset nazaj. Takrat zagleda veselo procesijo.

Miška ima rojstni dan. Danes si bo privoščila največji oreh, ki ga je prihranila za to priložnost. Le streti ga še mora.

Malo jo skrbi. So njene šapice dovolj močne? Včeraj je potožila sosedu mišjaku, pa se je le namuznil.

Uh, kako se veseli oreha! Bo že kako prišla do njega.

Vsa v pričakovanju steče v shrambo.

Ojoj! Kje pa je ta oreh!? Pa tudi ostalih dobrot ni več! Izginili so trije lešniki, dve rozini in cela lisička!

Le kdo bi ji lahko to naredil?

Miška je nenadoma začutila, kot da bi jo nekdo dregnil v trebušček. Pred očmi so se ji začeli delati rdeči krogi. Skozi zobke je iztisnila:

»To je bil prav gotovo sosed mišjak! Vedel je za oreh! Požrešnež tatinski! Kradljivec nemarni! Uh, če ga dobim v pest!«

Soseda pa ni bilo doma. Njegovo stanovanje je bilo prazno.

Zdaj je bila miška že pošteno jezna. »Čakaj, čakaj! Morda pa te najdem v gozdu!« je zapihala in zdrvela na bližnjo jaso.

»Tristo kosmatih mačk, popenila bom!! Izbruhnila bom kot ognjenik!! Moj oreh!! Kako si drzneš, mišjak!! Grrr!«

Miška je stiskala šapice, da so bile že vse bele, smrček pa je bil rdeč in razgret.

Mimo je prihlačal medved. »Kaj pa tako cviliš, miška? Skozi ušesa mi gre!«

»Rjovim, medved, rjovim!! Razpištolila sem se! Mišjak mi je pojedel največji oreh!«

»No no, miška, ti prinesem drugega!«

»Ne, grrr, ravno tega hočem!! Razneslo me bo!! Mogoče bi morala koga prebutati, dokler ne najdem mišjaka! Medved, te lahko oklofutam?«

»Pa daj, miška, če ti bo potem odleglo!«

»Ti si pravi prijatelj, medved! Res sem besna!« je zavpil miška in stekla po medvedovi kosmati taci navzgor, čez medvedov kosmati trebuh, na medvedovo kosmato glavo do smrčka in mu začela deliti klofute.

»Apčih, miška, veter delaš!« se je zasmeljal medved. »Ti je kaj bolje?«

»Čisto nič,« je zacvilila miška in skočila na zemljo. »Še vedno imam občutek, da mi bo odneslo pokrovko! Kaj pa nekaj brc?«

Stekla je k drevesu ob robu jase.

»Pardon!« je zašelestela bukev. »Tudi jaz sem kdaj jezna, ampak ne brcam in klofutam kar vse povprek! Sicer pa takoj nehaj, žgečkaš me!«

»Uh, tudi brcanje ne pomaga. Kaj pa, če zgrabim tale kamen in ga z vso silo zabrišem čez smreke? Mogoče me bo ta grozni občutek zapustil!«

»Hej, kar takole pa se ne bomo metali naokrog,« zatrmari kamen in se naredi težkega, da ga miška ne more niti premakniti.

»Oooo, kaj naj naredim!« zacepeta miška. »Vse bolj sem razkurjena! Temu tatinskemu mišjaku bom ... bom ...«

Vrana, ki je ves čas sedela na bukvi, je zakrakala: »Najprej trikrat globoko vdihni. Znaš šteti do deset?«

»Seveda! Saj sem tri leta hodila v mišjo šolo!«

»No, potem pa šteje od 10 nazaj. Hitro te bo minilo, boš videla!«

»Deset ... osem ... devet ... šest ...«

»Kra ... hmmm ...« reče vrana, »si prepričana, da je bila to prava šola?«

Ampak miška se je že bolje počutila. Ko je preštela do ena, je bila že popolnoma mirna. Kot da zoprnega občutka sploh nikoli ne bi bilo.

»Hvala, vrana,« ji je rekla miška. »Oprostite, medved, bukev in kamen! Nisem hotela, pa me je jeza čisto premagala. En oreh gor ali dol!«

Takrat pa se izza bližnje smreke prikaže prava procesija. Spredaj je bil sosed mišjak, ki je nosil v tačkah veliko torto z rozinami, lešniki in kar petimi lisičkami, na vrhu pa je kraljeval velikanski oreh. In to brez lupine!

»Vedel sem, da ga ne boš mogla streti, pa sem prosil za pomoč žolno. Veverica se je potrudila in naredila borovničevo torto. Vse najboljše, draga miška!«

Uh, uh. Zdaj je miško postalo pošteno sram! Saj bi skoraj premikastila mišjaka, če bi ga dobila v pest. In to povsem po krivici! Še sreča, da zna šteti do deset. In nazaj!